

szövegében: „róma végállomás.” (*zsebtükör.*), egészében véve egy nagyon átgondolt és következetes első kötet, amelyben egy időutazás számtalan meghökkentő képe kapcsolódik össze. Ahol a jelen terei bibliai helyszínekként és azok motívumait hordozva szövődnek az ember teremtésének történetébe. Az egyén, határait önmagába szűkítve, önmagát monitorozva hozza létre azt a mikrokozmoszt, amelyben újraalkothatja a maga teremtéstörténetét. Akadnak toposz-szócikkek, mint: *kép.*, vagy *kert.*, de mellettük fellelhetők *kontinuum.*, *preparátum.*, *stop.*, *xy.* című szócikkek is, kaotikus elegyben. A kötet alapvetően zaklatott, bizonytalan, gondterhelt hangulatát olyan képek árnyalják, amelyek ugyan nem ugranak ki az alaptónusból, mégis üdék, leleményesek „első napsugarak ragadós szálai” (*kert*), „halvány kőhajításnyira” (*kráter.*), „anyányi puha és vastag.” (*repro.*), „a hullóket etetik a/ félhomályban. ilyenkor csupa pislogás/ a kert.” (*szűz.*). A szöveg élőbeszédszerű keresetlensége sokszor megejtő: „mondtam neked, hogy ezt ne álmodd.” (*test.*), „pillangó ül a mellel. egy gombostúvel odatűzve. ez itt mióta van neked.” (*preparátum.*) A motívumrendszer finom hálózatainak összefüggései tudatos olvasást kívánnak, a vékony, szellős kötet ötven versével azonban annál többet ad, minél többször átlapozzuk.

VADIM-ZAKHAROV: DANAË